

U s n e s e n í

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 5. října 2016 **odvolání státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Příbrami a **obžalovaných** M[redacted] P[redacted], nar. [redacted], a V[redacted] V[redacted], nar. [redacted], proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 24. března 2016, čj. 4 T 130/2013 – 1551, a současně o odvolání poškozeného Města Příbram rozhodl **t a k t o** :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státního zástupce a obou obžalovaných **z a m í t a j í**.

Podle § 253 odst. 1 tr. řádu se zamítá odvolání poškozeného Města Příbram.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byli oba obžalovaní shodně uznáni vinnými přečinem dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku, jehož se měli dopustit podle skutkových zjištění okresního soudu tím, že *ad 1/* V[redacted] V[redacted] jako osoba oprávněná jednat jménem sdružení [redacted], IČ: [redacted], se sídlem L[redacted], v rozporu s čl. I., II. a III. smlouvy o poskytnutí účelové dotace na rok 2010, č. [redacted], ze dne 23. 7. 2010, kterou byla ve prospěch sdružení [redacted] ze strany Města Příbram, IČ: 00243132, poskytnuta účelová dotace ve výši 2 500 000,-Kč, na projekt s názvem "Činnost mládežnických družstev [redacted]", dne 30. 12. 2010 z poskytnutých dotačních prostředků uhradil společnosti Vavex 1990, s.r.o., IČ: 26776251, se sídlem Zdaboř 503, Příbram, fakturu č. [redacted] ze dne 30. 12. 2010, za vedení účetnictví, na částku ve výši 102 000,-Kč a následně úhradu této faktury vložil do vyúčtování poskytnuté dotace, ačkoliv si byl vědom, že účelová dotace pro tento účel poskytnuta nebyla; *ad 2/* V[redacted] V[redacted] jako osoba oprávněná jednat jménem sdružení [redacted] v rozporu s čl. I, II a III smlouvy o poskytnutí účelové dotace na rok 2010, č. [redacted], ze dne 23. 7. 2010, kterou byla ve prospěch sdružení [redacted] ze strany Města Příbram poskytnuta účelová dotace ve výši 2 500 000,-Kč, na projekt s názvem "Činnost mládežnických družstev [redacted]", z dotačních prostředků průběžně v roce 2010 hradil mzdové nároky aktivního hráče a trenéra extraligového týmu V[redacted] "muži A", Z[redacted] M[redacted] a J[redacted] S[redacted], kdy s tímto hráčem a trenérem byly uzavřeny dodatky smluv o trénování mládežnických oddílů, avšak k faktickému trénování hráči a trenérem extraligového týmu "muži A" nedocházelo v takovém rozsahu, jak bylo ve vyúčtování dotace uvedeno a odměna za trénování mládežnických družstev buď nebyla vůbec vyplacena těmto hráčům a nebo byla vyplacena v menším rozsahu, tedy z dotačních prostředků v rozporu s účelem poskytnuté dotace použil nejméně 71 920,-Kč, ačkoliv si byl vědom, že prostředky získané účelovou dotací byly využity na jiný účel; *ad 3/* V[redacted] V[redacted] a M[redacted] P[redacted] jako osoby oprávněné jednat jménem sdružení [redacted], IČ: [redacted], úmyslným společným jednáním a po vzájemné dohodě, v rozporu s čl. I, II a III smlouvy o poskytnutí účelové dotace na rok 2011, č. [redacted], ze dne 5. 4. 2011, kterou byla ve prospěch sdružení [redacted] ze strany Města Příbram poskytnuta účelová dotace ve výši 2 500 000,-Kč, na projekt s názvem "Činnost mládežnických družstev [redacted]", nechali dne 26. 4. 2011, na základě smlouvy o úvěru č. 1/2011 mezi sdružením [redacted] a obchodní společností Vavex 1990, s.r.o., IČ: 26776251, datované dne

1. 4. 2011, převést finanční prostředky ve výši 1 440 000,-Kč, pocházející z poskytnuté účelové dotace od Města Příbram, z účtu sdružení [REDAKCE] na podnikatelský účet společnosti Vavex 1990, s.r.o., ačkoliv si byli vědomi, že účelová dotace pro tento účel poskytnuta nebyla; ad 4/ M [REDAKCE] P [REDAKCE] jako osoba oprávněná jednat jménem sdružení [REDAKCE], v rozporu s čl. I, II a III smlouvy o poskytnutí účelové dotace na rok 2011, č. [REDAKCE], ze dne 5. 4. 2011, kterou byla ve prospěch sdružení [REDAKCE] ze strany Města Příbram poskytnuta účelová dotace ve výši 2 500 000,-Kč, na projekt s názvem "Činnost mládežnických družstev [REDAKCE]", z dotačních prostředků průběžně v roce 2011 hradil mzdové nároky některých aktivních hráčů a trenéra extraligového týmu [REDAKCE] "muži A", L [REDAKCE] L [REDAKCE], Z [REDAKCE] M [REDAKCE] a J [REDAKCE] Sv [REDAKCE], kdy s těmito hráči a trenérem byly uzavřeny dodatky smluv o trénování mládežnických oddílů, avšak k faktickému trénování hráči a trenérem extraligového týmu "muži A" nedocházelo v takovém rozsahu, jak bylo ve vyúčtování dotace uvedeno a odměna za trénování mládežnických družstev buď nebyla vůbec vyplacena těmto hráčům a nebo byla vyplacena v menším rozsahu, tedy z dotačních prostředků v rozporu s účelem poskytnuté dotace použil nejméně 210 508,- Kč, ačkoliv si byl vědom, že prostředky získané účelovou dotací byly využity na jiný účel, přičemž uvedeným jednáním Městu Příbram, způsobil V [REDAKCE] V [REDAKCE] jednáním pod body 1, 2/ celkovou škodu ve výši 173 920,- Kč a M [REDAKCE] P [REDAKCE] jednáním uvedeným pod bodem 4/ celkovou škodu ve výši 210 508,- Kč.

Za to byli oba odsouzeni podle § 212 odst. 4 tr. zákoníku, a to obžalovaný P [REDAKCE] k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, obžalovaný V [REDAKCE] k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, přičemž oběma obžalovaným byl výkon uloženého trestu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen, prvému z nich na zkušební dobu v trvání jednoho roku, druhému v trvání dvou let. Oběma byla shodně uložena podle § 82 odst. 2 tr. řádu přiměřená povinnost směřující k náhradě škody, kterou trestným činem způsobili.

Současně byli podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázáni k náhradě škody poškozenému Městu Příbram, a to obžalovaný V [REDAKCE] V [REDAKCE] ve výši 173 920,- Kč a obžalovaný M [REDAKCE] P [REDAKCE] ve výši 210 508,- Kč, přičemž podle § 229 odst. 2 tr. řádu byl tento poškozený subjekt odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání v neprospěch obou obžalovaných státní zástupce a poškozené Město Příbram prostřednictvím svého zmocněnce. V zákonné lhůtě podali odvolání rovněž oba obžalovaní, a to prostřednictvím svých obhájců.

Státní zástupce namítá, že soud I. stupně při svém rozhodování nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, proto s výše uvedenými závěry nesouhlasí. Podle jeho názoru bylo provedeným dokazováním prokázáno, že z dotačních prostředků byly hrazeny v roce 2010 a 2011 mzdové nároky aktivních hráčů a trenérů extraligového týmu, tak jak je to uvedeno ve výroku obžaloby, přičemž na tyto účely prostředky určeny nebyly a předmětná trenérská činnost vykonávána nebyla. To vyplývá jak z obsahu jednotlivých výpovědí, tak z listinných důkazů. Na tréninkovém procesu se podílela celá řada „řádných“ trenérů na základě trenérských smluv. Tito trenéři k sobě neměli žádné pomocníky či asistenty a také vykazovali odtrénované hodiny a za ty byli odměňováni, přičemž za každodenní tréninkovou činnost (nebo tréninky 3x týdně) a účast na zápasech a soustředěních obdrželi měsíčně kolem 3 – 5 000,-Kč. Naproti tomu hráči a trenéři A týmu reálně mládežnická družstva netrénovali. Za občasně návštěvy tréninků mládežnických družstev pak měli inkasovat i 11 000,-Kč měsíčně, když již z této skutečnosti je zřejmé, že uvedená platba byla jako odměna za trénování vykazována pouze fiktivně. V této souvislosti

připomíná, že povinnosti hráčů a trenérů A týmu účastnit se akcí oddílů vyplývala již z jejich hráčských smluv a rovněž byla z toho titulu odměňována z jejich hráčských platů. Nejmarkantnější je toto fiktivní vykazování nákladů oddílů patrné u hlavního trenéra A týmu a tehdejšího reprezentačního trenéra J. S., který dle smluv o spolupráci při výkonu trenérské činnosti za trénování A mužstva pobíral odměnu 50 000,-Kč za celou sezónu, ale za trénování mládežnických mužstev pobíral odměnu 50 000,-Kč měsíčně (40 000,-Kč v měsících červnu a červenci), tedy 580.000,-Kč ročně. Paradoxně tak oddíl v roce 2010 formálně vynakládal na zajištění trenéra pro profesionální extraligový A tým ročně pouze 50 000,-Kč, zatímco na trénování pěti mládežnických kategorií amatérských hráčů vynaložil za celkem 16 trenérů celkovou částku 1 890 188,-Kč, tedy průměrně 378 000,-Kč na jedno mládežnické družstvo. Z provedeného dokazování je přitom zřejmé, že reálné náklady na trenéra či trenéry jednoho mládežnického družstva byly 5 – 10 000,-Kč měsíčně, tedy zhruba 60 -120 000,-Kč ročně. Navíc např. R. P. popřel, že by ve skutečnosti dostával peníze za trénování mládeže a L. I. uvedl, že se na trénování mládeže nepodílel ani za to nepobíral žádnou mzdu, ačkoliv byly obviněnými tyto mzdové náklady vyúčtovány v rámci nákladů na vyúčtování dotací. V tomto ohledu konkrétně polemizuje s odůvodněním napadeného rozsudku s tím, že pokud předmětné položky byly vypuštěny z výroku o vině, považuje takový postup za nesprávný. V důsledku uvedeného pak také nebylo jednání obžalovaných správně posouzeno po stránce právní, neboť v tomto jednání měl být spatřován pokračující zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, 5 písm. c) trestního zákoníku. V důsledku uvedeného nesouhlasí ani s výrokem o trestu, uložené tresty považuje za nepřiměřeně mírné a případně měly být uloženy i jiné druhy trestů, konkrétně měl být uložen peněžitý trest a odpovídající trest zákazu činnosti. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, sám nově rozhodl o vině v intencích jím uváděných námitek, uznal oba obžalované vinnými zločinem dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, 5 písm. c) tr. zákoníku a uložil jim přísnější tresty odnětí svobody, současně tresty peněžité a tresty zákazu činnosti spočívající v zákazu funkce statutárních orgánů v občanských sdruženích.

Odvolání obžalovaného M. P. směřuje primárně proti výroku o vině, a teprve v důsledku toho rovněž proti všem na něj navazujícím výrokům. V úvodu podaného odvolání upozorňuje na to, že rozhodnutí okresního soudu oceňuje v tom, že „odolal rovnostářskému vábení ze strany intervenujícího státního zástupce,“ kdy bylo zcela nesprávně a rovnostářsky hlášáno, že pokud dva lidé dělají stejnou činnost a jejich odměny se liší, pak je takové jednání trestné. V tomto ohledu uvádí další okolnosti související se zněním podané obžaloby. Nad tento rámec však již s rozhodnutím okresního soudu nemůže souhlasit, neboť ani v této fázi řízení soud nedostal všem svým povinnostem především v otázce hodnocení provedených důkazů. Odůvodnění rozsudku považuje za zcela nepřezkoumatelné, soud na mnoha místech zaměňuje osoby obžalovaných, zaměňuje jejich jednání, za které byli uznáni vinnými. V textu odůvodnění jsou uváděny totožné pasáže, aniž by pro toto duplicitní uvádění textu byl rozumný důvod. Následně je upozorňováno na to, že prakticky nelze oddělit činnost mládežnických oddílů od činnosti oddílů dospělých, včetně „A týmu muži.“ Jak hráč M., tak hráč L. se v roce 2011 podíleli ať přímo či nepřímo, tedy svou přítomností na trénincích mládežnických a juniorských týmů, resp. na činnosti mládežnických a juniorských družstev oddílů. Oba dva se zapojovali do modelových tréninků, oba dva se účastnili akce na školách proti kouření. Pokud Okresní soud v Příbrami v odůvodnění odvoláním napadeného rozsudku uvádí, že neuvěřil tvrzení, že by hráč M. pobíral za svou hráčskou činnost v oddílu pouze částku v rozmezí 1 000 Kč až 2 000 Kč měsíčně, tak zcela pominul to, že hráč M. nebyl tzv. hráčem na plný úvazek. Hráč M. v roce 2011 měl jako hlavní zdroj své občanské povolání, tvorbu webových stránek, přičemž

toto povolání pro něj bylo rozhodujícím strojem příjmů. Na trénování mládeže a na činnosti mládežnických oddílů se stejně tak jako hráč M. podílel i hráč L. Pokud jako svědek uváděl, že se na trénování nepodílel, měl tím nepochybně na mysli pouze vlastní trenérskou činnost, coby vedoucí tréninku, přičemž opomněl svoji přítomnost na trénincích, kdy seděl na lavičce a pouze občas něco na pokyn trenéra trénovaným hráčům předvedl. Okresní soud opomněl to, že svědkyně Ing. Š. při své svědecké výpovědi uvedla, že Město Příbram po vyúčtování dotace za rok 2011 neeviduje žádný dluh vůči panu M. P. a tuto skutečnost potvrdila i druhá svědkyně Ing. D. Město Příbrami přitom osobami těchto dvou svědekyn provádělo kontrolu všech účtovaných položek, přičemž položkami, které jmenované pracovnice, popřípadě někdo další z Městského úřadu v Příbrami, považovali za sporné, nebyly tyto položky. Jestliže Město Příbram, coby poskytovatel dotace a osoba kompetentní k tomu posuzovat, zda je dotace čerpána v souladu se smlouvou či nikoli, uvádí, že neeviduje žádný nárok na vrácení chybně čerpané dotace z roku 2011, je poté nezodpovězenou otázkou, z jakého důvodu okresní soud dospěl k závěru, že by Městu Příbram mělo chybět z dotace čerpané v roce 2011 právě 210 508 Kč. Tento závěr prvoinstančního soudu vtělený do výroku soudu je v přímém rozporu se svědeckou výpovědí Ing. Š. a Ing. D. Pokud je jim oběma kladeno k tíži, že z poskytnuté dotace použili částku ve výši 1 440 000 Kč na půjčku společnosti Vavex 1990, pak soud pominul základní fakt, že půjčka byla v roce jejího poskytnutí průběžně dle potřeb oddílů vracena, přičemž půjčená částka se zhodnotila o úrok. Úvahy o tom, že v případě podnikatelských nesnází obchodní společnosti Vavex 1990 s. r. o. bylo zaručeno, že se dotace vrátí zpět a bude použita pro činnost mládežnických oddílů oddílů, jsou ničím nepodloženými obavami. Prostředky z dotace by mohly ležet na účtu, přičemž tím by žádný zisk nepřinesly. Brojí proti tomu, aby tyto skutečnosti byly interpretovány jako zneužití dotačních prostředků. Zdůrazňuje, že prostředky z dotace ve výši 2 500 000 Kč byly použity pro rozvoj mládežnických oddílů oddílů, nikoli jinak. Domnívá se, že by mohl být uznán vinným tímto skutkem pouze za předpokladu, že by se prostředky nevrátily a byly ve vyúčtování dotace uvedeny jako půjčka jinému subjektu. I tyto prostředky byly použity pro mládežnická družstva. Poukazuje na subsidiární úlohu trestní represe, když v jeho případě je trestní represi přičítána primární úloha, nikoli subsidiární. Pokud žádná škoda v souvislosti s čerpáním dotace jejím poskytovateli v roce 2011 nevznikla, není důvod k jeho trestnímu stíhání, resp. odsouzení. Navrhuje proto, aby Krajský soud v Praze napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Okresnímu soudu v Příbrami k novému pojednání a rozhodnutí.

Obžalovaný V. V. směřuje podané odvolání proti výroku o vině i trestu. Napadenému rozsudku primárně vytyká nesrozumitelnost, a v důsledku toho i nepřezkoumatelnost, což vztahuje k výrokové části i k jeho odůvodnění. Podrobně rozebírá způsob, jakým byl konstruován výrok o vině v bodě 2/ a tomu pak odpovídá i nesrozumitelnosti odůvodnění. Polemizuje s konstrukcí soudu na straně 14/ a 21/ rozsudku. Výrok ad 1/ rozsudku neodpovídá skutkovým zjištěním minimálně v tom, že faktura označovaná soudem jako faktura za vedení účetnictví není ve skutečnosti fakturou za vedení účetnictví, ale fakturou za administrativní činnost která v sobě pouze zahrnuje také vyúčtování vedení účetnictví pro mládežnické oddíly. Ve výroku ad 3/ je mu pak kladeno k tíži porušení ust. čl. I., II. a III. smlouvy o poskytnutí dotace, kteréžto články Smlouvy ovšem obsahují 3 strany textu s různými povinnostmi, a není tak zjevné, které konkrétní povinnost byly obžalovanými porušeny. V důsledku toho se nemůže náležitě hájit a uplatnit odpovídající argumentaci obhajoby. Poukazuje rovněž na to, že v odůvodnění rozsudku se mnohokrát objevuje výraz, že určité skutečnosti „doznal.“ Tento výraz je nesprávně použitý, nepravdivý a uměle vytváří dojem částečného uznání viny z jeho strany. V odůvodnění rozsudku se objevují citace, které v průběhu hlavního líčení nezazněly. Např. na str. 6

odůvodnění je uvedeno, že měl uvést, že: „zpočátku byly dotace určeny na chod celého družstva a až od roku 2007 se určení dotací změnilo a dotace byly poskytovány jen na činnost mládežnických družstev“. Tato citace neodpovídá znění ani obsahu jeho výpovědi. Na str. 39 rozsudku se pak uvádí: „zejména co se týče škody způsobené Městu Příbram využitím prostředků dotace na uhrazení nákladů účetnictví ve výši 102 000,- Kč, je markantní, že tato škoda byla způsobena ze strany obžalovaného V. [redacted] úmyslně, neboť tuto částku Městu Příbram nevrátil, ač byl opakovaně upozorňován na to, že účetnictví nelze zahrnout do nákladů využitelných dotací a že je naprosto neuznatelná jeho změna účtující tento náklad.“ Nic takového z žádného důkazu nevyplyvá a to ani pokud jde o upozorňování, tak pokud jde o údajnou žádost o vrácení. Pokud jde o otázku jeho trestní odpovědnosti, upozorňuje důrazně na to, že povinnosti ze smlouvy nelze posuzovat podle názvu dokumentu, ale z jeho obsahu a jeho konkrétních ustanovení. Je - li dlouhodobě uplatňována mezi stranami smlouvy určitá praxe, kterou obě strany považují za správnou, je nutno vycházet z toho, že tak strany činí v dobré víře a stěží pak lze konstruovat naplnění subjektivní stránky trestného činu, tím spíše když kontrola na základě stížnosti příjemce dopadla v jeho prospěch. Povoleno je vše, co není výslovně zakázáno. V pochybnostech ohledně výkladu pak je nutno vycházet z verze pro obžalované příznivější. V tomto ohledu odkazuje i na celou řadu předchozích podání. To co je mu kladeno za vinu, tedy konkrétní náklady na mládež trénující hráče nikdy nebylo předmětem výtek či rozporů ze strany poskytovatele dotace. Pokud Město Příbram podávalo trestní oznámení, nepovažovalo ani jeden ze skutků, za který byli uznáni vinnými za problém, naopak město považovalo za problematické jiné otázky vyúčtování, které ovšem nebyly orgány činnými v trestním řízení jako porušení povinností ze smlouvy shledány. Již jen z uvedeného je možno dovodit, že strany měly různé názory, představy a výklady o tom, na co je dotace určena a jak se má použít. Obhajoba marně žádala doplnit dokazování záznamem z jednání zastupitelstva města, z něhož by bylo jasné, že úmyslem zastupitelů bylo udržet v Příbrami extraligový [redacted] a za tímto účelem byla dotace poskytnuta. Obžalovaní nebyli postaveni před soud za nic, o čem se domnívaly pracovnice Města, že je protiprávní, naopak prakticky nic z toho, za co byli odsouzeni, nebylo dle názoru pracovníků města trestné. Nelze podceňovat ani stanovisko Sportovní komise města Příbram, deklarované jeho předsedou p. C. [redacted], že nelze oddělit náklady na mládež od nákladů na provoz celého oddílu. Je tedy dán rozptyl v tom, co kdokoli, kdo přišel do styku s čerpáním a použitím dotace, považoval za to, co je povoleno a co naopak povoleno není. Prvému soudu pak vytýká, že nepostupoval v souladu s pokyny odvolacího soudu, pokud jde o hodnocení textu příslušných smluv. V opačném případě by soud musel dovodit, že náklady, které nebyly uznány a které jsou součástí výroku obžaloby, byly historicky od počátku poskytování dotaci městem odsouhlasovány. Pokud došlo k rozporům, byly řešeny dohodou a nakonec i rozhodnutím starosty o uznání námitek v roce 2009. Praxe tedy prokazuje, že ohledně vyúčtovaných nákladů (které jsou předmětem žaloby) použitých na účely spojené s dotací, nebyly mezi poskytovatelem a příjemce nikdy žádné spory. Text smlouvy odkazuje na projekt, z obsahu projektu a žádosti o poskytnutí dotace nelze zjistit nic jiného, než že o dotace bylo žádáno na „činnost celého oddílu“ a jejich čerpání není v rozporu s projektem. Pokud by soud prvního stupně provedl řádné zkoumání obsahu listin, nemohl nechat bez povšimnutí, že v projektu nazvaném Činnost mládežnických družstev [redacted] Příbram 2010 [redacted] ani v textu Žádosti o poskytnutí dotace žadatel o dotaci ani nenaznačuje, že by dotační prostředky měly být použity pouze a výlučně na činnost mládežnických družstev. Výklad listin, zejména smluv, je třeba provést v souladu s pravidly výkladu, tj. gramatickými, systematickými a alogickými způsoby, přičemž je nutno zdůraznit, že případný rozpor ve výkladu nemůže jít k jeho tíži. Pokud se na str. 8/ odůvodnění rozsudku soud prvního stupně zabývá hodnocením zásad č. 3/2008, kterými se upravuje postup při poskytování dotací, tuto listinu okresní soud cituje správně, ale z citace nedovozuje

správné závěry. Lze souhlasit s tím, že účelem zásad je stanovit pravidla pro podporu subjektům, které se věnují mládeži, jinak ovšem výklad vlivu těchto „zásad“ na souzenou činnost soud neprovedl. Bez povšimnutí též zůstala námitka, že mu úprava zásad 2/2005 zásadami 30/2008 nebyla oznámena, když se jedná o vnitřní předpis města, který je závazný pouze pro pracovníky města, kteří jsou odpovědní za to, aby se obsah těchto zásad vtělil do procesu rozhodování a obsahu smluv s příjemci dotací uzavíraných. Následně odvolatel opětovně velice podrobně hodnotí provedené listinné důkazy ze svého úhlu pohledu a opětovně odkazuje na svá předchozí podání. K bodu 1/ opakovaně poukazuje na otázku uznatelnosti nákladů na administrativní činnost a vedení účetnictví. Opakovaně upozorňuje na to, že odměna byla poskytována za administrativní činnost spojenou s činností mládeže a účetnictví a zahrnovala zhruba polovinu nákladů, které za tuto činnost byla poskytovatelem účtována. Vzhledem k tomu, že [REDAKCE] oddíl měl pouze jedno družstvo dospělých, ale 8 družstev mládežnických, je poměr z faktury účtovaný [REDAKCE] oddílu opravdu velmi vstřícný. Tento náklad tedy souvisel s činností mládežnických družstev, a ač není zmíněn v čl. I Smlouvy o poskytnutí dotace je jednoznačně nákladem na činnost „Mládežnických družstev“ v tom nejvlastnějším slova smyslu a jeho případné vynaložení by pak postrádalo jakoukoliv společenskou nebezpečnost, byť by bylo vyloženo, že neodpovídá zcela textu smlouvy. Upozorňuje na znění str. 6/ rozsudku, kdy soud konstatuje, že „obžalovaný doznal, že proplatil fakturu na částku 198.000,- Kč, z toho za účetnictví bylo 125.000,- Kč, za administrativní práce spojené s mládeží bylo 48 000,- Kč, dohromady 102 000,- Kč. Nezbyvá než upozornit na to, že žádným výpočtem nelze dojít k početním závěrům okresního soudu. Není pravdou, jak uvádí okresní soud, že obžalovaní byli opakovaně vyzýváni městem o navrácení této částky. Při výpovědi svědků bylo zřejmého, že na zajišťování chodu [REDAKCE] oddílu se podílelo mnoho dalších zaměstnanců firmy Vavex 1990 s.r.o., kteří vedli pokladnu, zajišťovali smlouvy, administrativu, připravovali podklady pro vyúčtování dotace, podklady pro zaúčtování jednotlivých dokladů apod. K bodu 2/ výroku rozsudku ve vztahu k částkám vyplaceným pánům M [REDAKCE] a S [REDAKCE] rovněž podrobně polemizuje s odůvodněním napadeného rozsudku a podrobně rekapituluje výpovědi obou jmenovaných, včetně polemiky s odůvodněním rozsudku na straně 21/. K bodu 3/ výroku rozsudku – ve vztahu k půjčce třetímu subjektu jako použití dotačních prostředků nesouhlasí s prvním soudem v závěrech, že takové použití prostředků je Smlouvou o poskytnutí účelové dotace zakázáno. Tvrdí, že nešlo o „použití“ prostředků, ale o nakládání s nimi hospodárně a efektivně, tedy v souladu s čl. III., odst. 4 smlouvy. V tomto ohledu – opět v podstatě se svými předchozími vyjádřeními – podrobně rozebírá to, že společnost Vavex 1990 půjčila ze svých prostředků [REDAKCE] oddílu částku přesahující 4 000 000,- Kč. V roce 2011 činily přímé náklady hrazené Vavexem na činnost mládežnického [REDAKCE] částku do dne připsání dotace na účet [REDAKCE] 483 193,- Kč, přičemž v trestním oznámení Města Příbram není tento převod označen ani jako problematický. Poukazuje na roli trestního práva v kontextu se zásadou ultima ratio s tím, že čerpání a používání dotací probíhalo pod dohledem města řadu let. Mezi Městem Příbram a příjemcem dotace byly samozřejmě různé názory na použití dotací, nicméně vždy došlo ke konsenzu, byť až na úrovni rozhodnutí starosty v řízení o státní kontrole. Jak bylo opakovaně zdůrazňováno, předmětem dohadování města a příjemce nebylo nikdy předmětem sporů čerpání dotace, za které byli obžalovaní odsouzeni. Tudiž i příjemci dotace byli ubezpečováni městem, že čerpání dotací je v souladu s jejím účelem a smlouvou. To jistě nelze hodnotit pouze tak, že si státní zástupce vybral z nepochopitelných důvodů k trestnímu postihu pouze obžalované a nikoliv zaměstnance města, kteří náklady schvalovali, ale je to samozřejmě otázka subjektivní stránky činu obžalovaných, kteří byli odsouzeni za něco, co jim bylo opakovaně autoritami města schvalováno. Navrhuje proto, aby byl rozsudek v jím napadené části zrušen a aby byl obžaloby zproštěn.

Poškozený zastává stanovisko, že byly použity i další finanční prostředky pro pokrytí mzdových prostředků aktivních hráčů, a to nad rámec rozhodnutí okresního soudu, s nímž v tomto ohledu nesouhlasí. V důsledku toho mu vznikla škoda, neboť pro uvedený účel nebyla dotace poskytnuta. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Krajský soud v Praze rozsudek v jím napadené části zrušil a nově rozhodl o jeho nároku na náhradu škody do výše požadované částky, resp. do výše částky, která byla uvedena v podané obžalobě. Pokud byl zmocněnec poškozeného ve veřejném zasedání výslovně požádán, aby upřesnil, za jaké konkrétní položky je náhrada škody požadována, pak výslovně sdělil, že se jedná o náhradu za hráče, kterým byla poskytnuta mzda a kteří již nejsou ve výroku rozsudku uvedeni.

Krajský soud jako soud odvolací mohl přezkoumat správnost výroků napadeného rozsudku, jakož i postup řízení, které jeho vydání předcházelo, jak ukládá ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, pouze na základě odvolání státního zástupce a obžalovaných.

Pokud totiž **poškozený** fakticky namítá v kontextu s rozhodnutím v adhezním řízení, že okresní soud neuznal obžalované vinnými ve shodě s podanou obžalobou, a to ve vztahu k tomu, že okresní soud vypustil z výroku o vině ve prospěch obžalovaných větší část – podle obžaloby - v rozporu s účelem dotací vynaložených mzdových prostředků, a to ohledně konkrétních hráčů, pak má takový postup ve vztahu k předmětnému výseku trestné činnosti (popis skutku je pouze omezen) a ve vztahu k uvedené problematice účinky výroku zprošťujícího. Právě tento odvolatel byl v tomto ohledu poučován dokonce opakovaně, konkrétně v usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. 12 To 201/2014 a posléze i v usnesení ze dne 27. 2. 2015, sp. zn. 12 To 6/2015, kdy bylo jeho odvolání proti zprošťujícímu rozsudku zamítnuto podle § 253 odst. 1 tr. řádu jako odvolání osoby neoprávněné. Tedy ani za současného stavu věci – pokud okresní soud vyhověl nároku poškozeného do výše svých skutkových zjištění (je nutno připomenout, že okresní soud dospěl k závěru, že pokud byla poskytnuta z dotačních prostředků půjčka, škoda fakticky nevznikla, resp. nekladl k tíži obžalovaných částku 1 440 000,- Kč, která byla zaslána na účet společnosti Vavex 1990 s.r.o. a v neprospěch obžalovaných to nenamítal ani státní zástupce) – nebylo možno rozsudek přezkoumat i na základě tohoto odvolání, neboť odvolání opět fakticky směřuje proti výroku o vině. Nezbyvá proto než zopakovat, že poškozenému přísluší právo odvolání pouze v rozsahu vymezeném v ustanovení § 246 odst. 1 tr. řádu, tedy pouze ve vztahu k výroku o náhradě škody, resp. proto, že tento výrok chybí. Pokud okresní soud uznal obžalované vinnými pouze výsekem trestné činnosti, tomu odpovídá jeho výrok v adhezním řízení koncipovaný ve prospěch odvolatele podle § 228 odst. 1 tr. řádu. Jestliže byl odvolatel současně odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody podle § 229 odst. 2 tr. řádu na řízení ve věcech občanskoprávních, pak se požadavek odvolatele dotýká pouze a toliko té části skutku, kterou nebyli obžalovaní uznáni vinnými, a vyhovět by mu bylo možno pouze tehdy, pokud by došlo ke změně výroku o vině, jehož znění poškozený ani namítat nemůže. Také nyní tedy bylo odvolání poškozeného Města Příbram zamítnuto podle § 253 odst. 1 tr. řádu jako osoby neoprávněné.

Krajský soud v Praze rozhoduje v této trestní věci **nyní již počtvrté**. Nejprve usnesením z 30. 5. 2014, čj. 12 To 201/2014 – 1198, a posléze usnesením ze dne 27. 2. 2015, čj. 12 To 6/2015 – 1282, zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu, resp. v prvním případě i podle § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu, zprošťující rozsudky ze dne 29. 1. a 27. 8. 2014. V obou případech byla prvému soudu vytýkána naprostá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a postup v přímém rozporu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu. Okresní soud se v minulosti opakovaně s předmětnou věcí nevypořádal způsobem, který je nutno v případě projednávání takto závažné a nepochybně složité věci požadovat (a běžně předpokládat), a to až do té míry,

že odvolací soud fakticky ani nemohl přezkoumat důvody, které soud vedly ke zproštění obžalovaných obžaloby v plném rozsahu, vyjma určitých dokreslujících skutečností souvisejících v obecné rovině s činností a financováním sportovních oddílů. Již v předchozím rozhodnutí bylo řečeno, že okresní soud byl opakovaně na uvedené okolnosti upozorňován a zavázán v tomto ohledu k pečlivosti, důslednosti a také k tomu, aby rekapituloval podstatný obsah všech provedených důkazů tak, aby bylo možno minimálně zjistit, v jaké podobě ten který důkaz (to se pochopitelně netýká ani tak listinných důkazů, ale především svědeckých výpovědi) vnímal a posléze hodnotil.

Naposledy odvolací soud ve věci rozhodoval dne 30. 11. 2015, kdy fakticky z totožných důvodů (jak státní zástupce, tak obžalovaní, právem namítali naprostou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když současně bylo zjištěno, že okresní soud bez jakékoli zásadnější úpravy převzal závěry, které vyjádřil ve vztahu k původním zprošťujícím rozsudkům a vztahoval je „nyní“ i k těm odsuzujícím, resp. jeho odůvodnění bylo současně duplicitní a zcela rozporuplné) zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu částečně odsuzující a částečně zprošťující rozsudek okresního soudu ze dne 22. 6. 2015 a věc nejen podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil soudu I. stupně, ale rovněž **podle § 262 tr. řádu nařídil, aby věc byla projednána v jiném složení senátu** (ve věci okresní soud opakoval fakticky totožné zásadním způsobem vadné přístupy, a to v takovém rozsahu, že nemohla být dána záruka, že soud vůbec bude schopen v uvedeném složení senátu ve věci rozhodnout). V tomto ohledu je možno pro stručnost odkázat na odůvodnění předchozího usnesení odvolacího soudu na straně 5, první odstavce.

Okresnímu soudu bylo uloženo, aby ve věci provedl v jiném senátu nezbytné dokazování i s upozorněním na možnou aplikaci ustanovení § 219 odst. 3 tr. řádu, aby všechny provedené důkazy posléze hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu a také, aby se snažil učinit relevantní závěry právní, včetně hodnocení obsahu a znění smluv o poskytnutí dotací, na což bylo opakovaně upozorňováno. Odvolací soud mohl s ohledem na tehdejší stav věci upozornit pouze na určitá obecná východiska, u nichž bylo možno předpokládat, že bude nezbytné je - s ohledem na povahu věci (jak ji bylo možno tehdy toliko vytušit) - řešit.

Za současného stavu věci bylo možno konstatovat, že okresní soud se předmětnou věcí velice pečlivě zabýval, zákonným způsobem provedl celou řadu důkazů, které mohly k jejímu objasnění přispět, řádně je hodnotil samostatně i ve všech vzájemných souvislostech, jak ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, přičemž jeho skutkové závěry, byť s nimi odvolatel nesouhlasí, mají plnou oporu v provedeném dokazování.

Již v předchozích rozhodnutích odvolacího soudu bylo řečeno, že **pochybnosti nemohly vzniknout** v tom, že uvedené finanční prostředky byly skutečně na základě předmětných smluv (jimž bude věnována pozornost i následně) skutečně poskytnuty, a to v celém objemu, přičemž byly rovněž obžalovanými jako osobami oprávněnými jednat za předmětný subjekt poskytovateli dotací vyúčtovávány. Nyní již také okresní soud rovněž relevantním způsobem zjistil a odůvodnil, že právě prostředky z dotací za rok 2011 byly krátce po jejich poskytnutí převedeny ve výši 1 440 000,- Kč na účet společnosti Vavex 1990, přičemž objektivně správně zjistil, že pokud jde o vyúčtování mzdových nákladů souvisejících s trénováním mládeže, až na výjimky, byly uvedené finanční prostředky skutečně vyplaceny na základě prvním soudem hodnocených smluv s jednotlivými hráči. Až potud v podstatě ani odvolatelé nevznášejí žádné námitky.

Pokud jde o námitky obžalovaných, které se primárně v obou případech vztahovaly snad k nepřezkoumatelnosti a nepřehlednosti napadeného rozsudku, pak je nutno uvést, že okresní soud se snažil nadměru pečlivě dostát nejen ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu, ale především i povinnosti, která je zakotvena v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, a totiž, že provedené důkazy je nutno hodnotit jednotlivě i v jejich souhrnu. Právě toto skutečně důsledně aplikované ustanovení, avšak pouze na první pohled, může vést k tomu, že odůvodnění napadeného rozsudku vyznívá poněkud nepřehledně a že některé pasáže se i opakují, nicméně při bližším čtení jednotlivých pasáží odůvodnění je možno důvody rozhodnutí prvního soudu poměrně dobře vysledovat (každý důkaz je nejprve hodnocen samostatně a toto hodnocení je posléze přiřazováno k hodnocení důkazů dalších). Jestliže především v odvolání obžalovaného P. [REDAKCE] bylo namítáno, že okresní soud zaměnil jména obou obžalovaných, pak nezbyvá než upozornit na to, že soud vydal dne 4. 5. 2016, pod čj. 4 T 130/2013 – 1613, opravné usnesení, kterým takovou část odůvodnění svého rozhodnutí opravil postupem podle § 131 odst. 1 tr. řádu a toto usnesení se stalo dne 24. 5. 2016 pravomocným i vykonatelným.

Nicméně nezbyvá než – stejně jako v celé řadě obdobných trestních věcí, které souvisí s rozhodovací činností předmětného senátu okresního soudu – souhlasit s odvolatelem, obžalovaným V. [REDAKCE] v tom, že v poněkud rozšířeném významu používá v rozsudku výraz, že se ten který obžalovaný k určitému výseku jednání „doznal.“ Okresní soud byl v minulosti i opakovaně upozorňován na to, že v obecné rovině se v takovém případě nemůže jednat o doznání. To by totiž mělo být představováno i subjektivním vyjádřením určité míry podílu na vině, což ani jeden z obžalovaných nepřipouští a v kontextu s tím je tedy uvedený výraz – v té rovině, jak bývá obvykle vnímán – ne zcela případný. Nicméně pouze toto zjištění nemůže zakládat věcnou nesprávnost a nezákonnost napadeného rozsudku jako celku.

Pokud tedy nebylo možno se ztotožnit s námitkami odvolatelů, že rozsudek je nepřezkoumatelný, pak současně nebylo možno s nimi souhlasit ani v tom, že se okresní soud s předmětnou věcí odpovídajícím způsobem nevypořádal, když je rovněž zřejmé, že pokud věnoval pečlivou pozornost otázce hodnocení všech provedených důkazů a jeho hodnocení není v rozporu se základními logickými principy a současně nebylo zjištěno, že by soud postupoval při opatřování důkazů v rozporu se zákonem, pak nezbyvá než připomenout, že za této situace nemá odvolací soud v podstatě prostor proto, aby vůbec mohl do skutkových závěrů okresního soudu jakkoli vstupovat.

Odvolatelům – obžalovaným – je nutno přisvědčit v tom, že za zcela stěžejní je nutno považovat **hodnocení textu smluv o poskytnutí účelové dotace**, a to na rok 2010 (viz čl. 43 a násl. spisu) a na rok 2011 (viz čl. 8 a násl. spisu). Okresní soud právem poukazuje na to, že v obou případech je v článku I/ smlouvy předmět smlouvy vymezen způsobem, který snad ani nemůže vzbuzovat žádné pochybnosti, a totiž, že dotace jsou poskytovány na projekt s názvem Činnost mládežnických družstev [REDAKCE] s tím, že v následujícím textu je přesně vymezeno (v novější smlouvě ještě mnohem podrobněji), na co konkrétně mají být dotace použity, a to způsobem, který podle názoru odvolacího soudu vylučuje použití prostředků na účely jiné. Pokud je i v tomto ohledu argumentováno tím, že „co není zakázáno, je povoleno,“ pak se jedná o argumentaci rovněž ve světle ostatních provedených důkazů, na něž okresní soud rovněž poukazuje, zcela nepřipadnou (v článku III, bod 3/ smluv je výslovně uvedeno, že příjemce je povinen použít poskytnuté peněžení prostředky pouze k účelu dle článku I/ a v souladu s předloženým projektem, který je uložen u poskytovatele, přičemž objektivně nebylo zjištěno, že by v tomto ohledu měli obžalovaní jakékoli pochybnosti). Okresní soud totiž současně zjevně neměl důvod nevěřit výpovědím

zástupců města Příbram, resp. pracovním příslušného úřadu, které ostatně konvenují nejen tomu, co je možno při běžném čtení smluv zjistit, ale také tomu, jak obžalovaní a pro jaké účely běžně položky poskytnutých dotací vyúčtovali (prokazatelně směřovali jednotlivé nákladové položky právě do rámce mládežnických aktivit sportovního oddílu). Právem je upozorňováno i na snahu (na projevy této snahy poukazuje okresní soud v odůvodnění rozsudku zcela konkrétním způsobem) zejména obžalovaného V. ■■■■ docílit, aby byly dotace poskytovány pro celý sportovní oddíl. I podle názoru odvolacího soudu tak prakticky nemohly vzniknout pochybnosti o tom, za jakým konkrétním účelem byly dotace poskytnuty a o tom, že právě toho si nutně museli být oba obžalovaní vědomi. Je možno pouze doplnit, že již jen z prostého přehledu v článku I/ se evidentně mělo jednat pouze a toliko o náklady úzce vázané na faktické provozování sportovní činnosti mládežnických oddílů, včetně organizování mládežnických turnajů.

Jestliže obžalovaný V. ■■■■ poukazuje na to, že ve spisovém materiálu jsou založeny žádosti o poskytnutí dotací bez předmětné specifikace, pak nezbývá než uvést, že přesto je evidentní, že zástupci města se rozhodli, že dotace budou pouze a toliko účelové, směřované na činnost mládežnických oddílů a právě toho si museli být oba obžalovaní – jak to již bylo shora uvedeno – nejen s ohledem na text smlouvy, kterou podepsali, ale také s ohledem na způsob, jak při vyúčtování jednotlivých položek běžně postupovali, nepochybně vědomi a pokud učinili jakékoli kroky z tohoto rámce vybočující (byť bylo nutno uzavřít v pochybnostech v jejich prospěch, že to bylo pro účely fungování předmětného sportovního oddílu v Příbrami), pak si museli být vědomi toho, že jednají v rozporu s předmětnou smlouvou, resp. v rozporu s účelem určení poskytnutých dotačních prostředků.

Z tohoto úhlu pohledu je tedy zcela nerozhodné, že by případně ne všichni zastupitelé souhlasili s tím, že dotace budou poskytnuty opětovně účelově, neboť podporovány by měly být i jiné složky příslušného sportovního oddílu a okresní soud v tomto ohledu nepochybil, pokud již v tomto ohledu více nedoplňoval dokazování. Je zřejmé, že takové úvahy nepochybně vyplývají například z výpovědi svědka S. ■■■■ C. ■■■■ a může se logicky jednat o názor i dalších osob, nicméně podstatné je, v jakém konkrétním znění byly smlouvy nakonec uzavřeny a v jakém režimu fakticky probíhalo vyúčtování nákladových položek hrazených z dotací. Je možno pouze dodat, že po skončení dokazování v hlavním líčení konaném dne 24. 3. 2016 již strany neměly návrhy na doplnění dokazování (viz čl. 1537).

Ačkoli by proto bylo možno s odvolatelem souhlasit v tom, že ve výroku o vině rozsudku mohla být příslušná ustanovení článku I/, II/ a III/ (právě tento článek obsahuje hned celou řadu i dalších ustanovení) smlouvy, která měla být porušena, ještě blíže popsána, přesto s ohledem na to, co je shora uvedeno, není pochyb o tom, co okresní soud klade obžalovaným k tíži a již jen s ohledem na to, jakou konkrétní obhajobu oni sami uplatnili, nemůže mít toto zjištění za následek, že by obžalovaní nemohli relevantním způsobem uplatňovat svou obhajobu. Ani v tomto ohledu nebylo možno se s námitkami v odvolání ztotožnit.

Obžalovaný V. ■■■■ pak konkrétně okresnímu soudu vytýká, že citace jeho výpovědi na straně 6/ rozsudku odporuje tomu, co v řízení před soudem řekl, a to v tom ohledu, že zpočátku měly být dotace poskytovány na činnost celého družstva a až od roku 2007 jen na činnost mládežnických družstev. Podle protokolace hlavního líčení z 26. 1. 2016, je možno ověřit na čl. 1487, že v části označené „k věci“ obžalovaný hovoří o tom, že dotace byly poskytovány již od roku 2002/2003 naprosto stejným způsobem a konkrétně je uvedeno, že „Počátky tohoto období byly užívány na chod celého oddílu, až od roku 2007/2008 s příchodem starosty R. ■■■■ se začaly upřesňovat smlouvy a začaly být poskytovány

na projekt Činnost mládežnických družstev.“ Námitky proti protokolaci vzneseny nebyly, a tudíž je zřejmé, že pokud okresní soud toto vyjádření volně parafrázoval, pak jeho logiku i dopad nepochybně zachoval. Ostatně i z tohoto vyjádření lze fakticky vysledovat to, že obžalovaný si byl vědom toho, pro jaký účel jsou prostředky používány, a za této situace mohl pouze stěží předpokládat, že snad na základě jakési tradice může i nadále s takto označenými dotačními prostředky volně – bez omezení - nakládat.

Ze shora uvedeného je tedy patrné, že odvolací soud nemohl okresnímu soudu v otázce hodnocení znění příslušných dotačních smluv a v otázce hodnocení toho, čeho všeho si museli být za dané konkrétní situace při nakládání s předmětnými prostředky obžalovaní V[redacted] i P[redacted] vědomi, skutečně nic vytknout.

Pochybnosti pak nemohly vzniknout v tom ohledu, že právě nejvyšší částka pocházející zjevně z dotačních prostředků na rok 2011 byla převedena na účet jiného subjektu, resp. společnosti Vavex 1990, s. r. o., a to bez ohledu na to, že tato společnost měla být nikoli zanedbatelným věřitelem [redacted]. V tomto konkrétním případě představuje **částka 1 440 000,- Kč** významnou položku z dotací poskytnutých na tento rok v částce 2 500 000,- Kč, přičemž je zřejmé, že pokud okresní soud rekapituluje, kdy byla smlouva o půjčce mezi uvedenými subjekty uzavřena, pak to bylo ještě před tím, než byla podepsána „dotační smlouva,“ přičemž pokud okresní soud z textu smlouvy o úvěru vycházel, pak v čl. IV. této smlouvy je hovořeno o tom, že finanční prostředky budou vráceny do čtrnácti dnů od výzvy věřitele, přičemž v čl. V. je uvedeno, že jednotlivé složky musí být splaceny nejpozději do konce roku 2011. A byť bylo v pochybnostech ve prospěch obžalovaných prokázáno, že nakonec došlo k úhradě dlužné částky, která měla být rovněž odpovídajícím způsobem zhodnocena, nemůže být vynaložení dotačních prostředků pro účely půjčky v žádném případě považováno za jejich použití v souladu s účelem, který vyplývá z příslušné smlouvy. Okresnímu soudu nelze v tomto ohledu vytýkat závěry, že finanční prostředky (sice s určitými zárukami) byly svěřeny zcela odlišnému subjektu, nacházely se po poměrně dlouhou dobu mimo dosah příjemce dotací a ten proto ani nemohl nikterak ovlivnit jakékoli další nakládání s nimi. Stěží lze okresnímu soudu vytýkat i závěry, že se již jen s ohledem na logiku takového postupu a objem zapůjčené částky muselo nutně jednat o postup vysoce rizikový. Na tom nemůže nic změnit ani odvolateli uplatňovaná obhajoba, že se fakticky mělo jednat o zhodnocení předmětných finančních prostředků, neboť za tímto účelem jim tyto prostředky v žádném případě poskytnuty nebyly. Se skutkovými závěry, které byly vyjádřeny v **bodě 3/** výroku napadeného rozsudku, který se dotýká obou obžalovaných, se tedy musel odvolací soud plně ztotožnit.

Obdobně však tomu bylo i v **bodě 1/**, který se dotýkal pouze obžalovaného V[redacted] a uplatňované faktury za vedení účetnictví. Především se evidentně nemůže jednat o položku, která by vůbec mohla být podřazena pod jakýkoli účel přesně vyjádřený v čl. I. „dotační“ smlouvy na rok 2010, to mohl okresní soud konstatovat i podle názoru odvolacího soudu zcela bezpečně, neboť pro účely vedení jakékoli administrativy dotace objektivně poskytnuty nebyly a být ani nemohly. Okresní soud právem poukazuje na to (viz především str. 12/ rozsudku), že byla (i podle přípisu na čl. 176) primárně vypracována faktura v celkové částce 198 000,- Kč, a to konkrétně za účetnictví (viz čl. 70), pod stejným číslem je pak daňový doklad, podle něhož mělo být za vedení účetnictví uhrazeno 150 000,- Kč (viz čl. 71), zbývající částka 48 000,- Kč měla být zaplacená za zajištění organizace mládežnických soutěží. Z přípisu, který podepsal obžalovaný V[redacted] a který je možno nalézt na čl. 177 spisu se pak podává, že na účetnictví byla fakticky uplatňována toliko částka 102 000,- Kč, a právě z toho okresní soud evidentně ve svých závěrech vycházel. Vzato striktně formálně tedy

musely být tyto prostředky opět použity v rozporu s účelem jejich poskytnutí. Je třeba dodat, že pokud je i v tomto ohledu opakovaně namítáno, že nelze oddělovat činnost mládežnických a ostatních oddílů, pak pokud jiný subjekt vede administrativu, pak je třeba takové náklady hradit z jiných položek, nikoli však z těch, které byly poskytnuty účelově (je nutno uvést, že navíc uvedená položka je v podstatě formulována toliko vágně, neboť by měla být podložena případně objednávkou, přesnou smlouvou, včetně honorování toho kterého úkonu apod., nic takového doloženo nebylo a obhajoba, která snad souvisí s tím, že nelze uvedené náklady oddělit z tohoto úhlu pohledu může mít význam pouze při posuzování závažnosti uvedeného jednání a při posuzování jeho motivace). Pokud pak probíhala ohledně uznání této položky určitá licitace mezi poskytovatelem a příjemcem dotací, pak poskytovatel jednoznačně vyjádřil, že tuto položku uznat nemůže a pregnantně vyjádřil také své důvody, které mají nepochybně oporu v příslušné smlouvě. Okresní soud, jak to již bylo shora uvedeno, rovněž neměl důvod nevěřit výpovědím pracovníc Městského úřadu Příbram, které měly vyúčtovávání dotací na starosti.

Důkazní stav věci, který okresní soud zjistil v **bodech 2/ a 4/** výroku napadeného rozsudku je napadán nejen oběma obžalovanými, ale také státním zástupcem, který poměrně logicky poukazuje na nepoměr odměňování hráčů za okrajovou účast na trénincích mládeže, případně za účast na jiných aktivitách, která však byla zakotvena již v „hráčských“ smlouvách, když z těch okolností, na něž odkazuje je možno čerpat nepochybně důvodné podezření, že s dotační prostředky určené kromě jiného pro trénování mládeže, mohly být na základě příslušných smluv poskytovány pro tyto účely toliko formálně, fakticky jako zdroj navýšení hráčských platů. Takové důvodné podezření se logicky nabízí a obžaloba z něj při respektování zásady obžalovací vycházela. Nicméně úloha soudu je jiná, ten musí hodnotit obsah všech provedených důkazů a v pochybnostech vycházet z té varianty skutkového děje, která je pro obžalované nejpříznivější. V tomto případě okresní soud v pochybnostech a s ohledem na konkrétní obsah „dotačních“ smluv dospěl k přesvědčení, že nelze vyloučit možnost takovým způsobem hráče za určitý podíl na trénování mládeže odměňovat, přičemž až na výjimky vycházel z toho, že k trénování dětí (byť spíše okrajovému) ze strany většiny hráčů docházelo. V rovině trestní odpovědnosti pak nemohl klást k tíži obžalovaných to, že by snad k takovému honorování přistupovali neefektivně apod. Za uvedené konkrétní situace si lze pouze stěžii představit, že by vůbec mohly být zjištěny takové jednoznačně uchopitelné skutečnosti, na nichž by bylo možno v tomto ohledu stavět pochybnosti nevzbuzující závěry o vině obžalovaných. Ani v tomto ohledu tedy nemohl odvolací soud do skutkových závěrů okresního soudu, které učinil ve prospěch obžalovaných vypuštěním celé řady v obžalobě uvedených tzv. na základě fiktivních důvodů poskytnutých prostředků jednotlivým hráčům, zasahovat. Opět se totiž nedá hovořit o závěrech primárně nelogických, věcně nesprávných apod. Stav důkazní nouze, který v tomto ohledu vyvstal, nemohl být logicky přičítán k tíži obžalovaných. Odvolání státního zástupce v tomto ohledu se tedy rovněž nemohlo setkat s úspěchem.

Obžalovaní však namítají, že uvedené nebylo prokázáno ani ve výrazně omezeném rozsahu vyjádřeném v těchto bodech napadeného rozsudku, a to v případě obžalovaného V. [] ohledně mzdových prostředků za hráče Z. [] M. [] a trenéra J. [] S. [] při použití dotačních prostředků za rok 2010, u obžalovaného P. [] pak nad rámec jmenovaných také za hráče L. [] I. [] ve vztahu k dotačním prostředkům poskytnutým za rok 2011. Primárně je nutno ve vztahu k hodnocení skutkového stavu ohledně této problematiky uvést, že také tomu věnoval soud pečlivou pozornost a na základě všech provedených důkazů a zřetelně výrazně ve prospěch obžalovaných vypustil, jak to již bylo shora uvedeno, významnou část takového jednání, která se dotýkala poskytování mzdových

prostředků tzv. na oko jiným hráčům, jak o tom hovořila v intencích důvodného podezření (které je, jak to již bylo shora uvedeno, nepochybně dáno) podaná obžaloba. Jestliže soud dospěl k přesvědčení, že jinak tomu bylo v případě Z██████ M██████, J██████ S██████ a L██████ L██████, pak jeho rozhodnutí je rovněž podloženo logickými závěry, které mu lze stěží vytýkat, a to jak v hodnocení obsahu těchto výpovědí, tak i v hodnocení všech souvisejících okolností.

Pokud jde o hodnocení výpovědi svědka M██████, který byl vyslýchán v hlavním líčení konaném dne 28. 1. 2014 (jeho výpověď na čl. 1144 spisu byla v další fázi řízení přečtena), ten měl vypovídat shodně jako v přípravném řízení (na čl. 325 – 328), kdy k jednoznačně položeným dotazům sdělil, že o „trénování asi nešlo (hovoří konkrétně o účasti na akcích proti kouření a modelových trénincích.“ Pokud mu byl předložen dodatek ke smlouvě, ten podepsal, ale dostával toliko odměnu 12 000,- Kč, následně 14 000,- Kč měsíčně. Pokud jde o odměnu 11 000,- Kč za trénování mládeže, nerozlišoval jednotlivé složky odměny. Vyjádření svědka L██████, který v přípravném řízení vypovídal formou úředního záznamu o podání vysvětlení, bylo za souhlasu stran podle § 211 odst. 6 tr. řádu přečteno a on výslovně sdělil, že se na trénování mládežnické kategorie žádným způsobem nepodílel, a to způsobem, který skutečně nemůže vzbuzovat žádné pochybnosti. Svědek J██████ S██████ byl okresním soudem vyslýchán velice pečlivě v hlavním líčení konaném dne 24. 3. 2016 (viz čl. 1531 a násl. spisu), přičemž z odůvodnění rozsudku je patrné, že soud se obsahu této výpovědi důsledně věnoval.

Ve vztahu k jednání v bodě 2/, které je kladeno k tíži obžalovanému V██████, je otázka odměňování trenéra S██████ hodnocena velice pečlivě a v souladu s veškerými logickými principy (viz strana 21/ rozsudku). Zcela logicky je hodnocena i výpověď svědka M██████, když kalkulace výše takto v rozporu s účelem poskytnutých dotací je obsažena v prvním odstavci na čl. 22/ rozsudku. Tyto skutkové závěry odvolací soud tedy nemohl okresnímu soudu nikterak vytýkat a obdobně tomu bylo i v bodě 4/, kdy soud vycházel v případě hodnocení výpovědí trenéra S██████ a svědka M██████ a ze stejných logických principů a nad tento rámec měl k dispozici pochybnosti nevzbuzující výpověď svědka L██████. Právě v této souvislosti je nutno zopakovat, že hodnocení důkazů je především právem nalézacího soudu a možnosti odvolacího soudu do takového procesu jakkoli zasahovat jsou výrazně omezeny a vyplývají toliko z předpokladů daných ustanovením § 258 odst. 1 tr. řádu, ty však naplněny nebyly.

Pokud jde o námitky související s tím, že snad jednotlivé skutky nebyly náležitým způsobem popsány, ani s těmi nebylo možno se z hlediska základního požadavku na zjištění, v čem je možno tu kterou trestnou činnost spatřovat, jaké bylo konkrétní jednání té které osoby, k čemu takové jednání směřovalo, co konkrétně bylo porušeno, a v této souvislosti i z hlediska požadavků na vyjádření znaků předmětného přečinu v popisu skutku, ztotožnit.

Okresní soud však podle názoru odvolacího soudu nepochybil ani v otázce posouzení takto prokázaného jednání po stránce právní jako přečinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, 4 tr. zákoníku, který byl v bodě 3/ spáchán ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Obžalovaní totiž jednak objektivně použili dotační prostředky v nikoli malém rozsahu na jiný než určený účel a současně způsobili větší škodu, resp. ve smyslu § 138 odst. 1 tr. zákoníku škodu již poměrně významně přesahující částku 50 000,- Kč. Pokud podal odvolání v neprospěch obžalovaných státní zástupce proti výroku o vině jako celku, pak je nutno připomenout, že ten požadoval, aby jednání obžalovaných bylo posouzeno v rámci kvalifikované skutkové podstaty v pátém odstavci, písmeno c) předmětného zákonného

ustanovení v tom ohledu, že obžalovaní se podíleli na způsobení značné škody, tj. škody dosahující částky nejméně 500 000,- Kč, avšak pouze a toliko v souvislosti s vyplácením předmětných finančních prostředků pro účely obžalobou fiktivně vykazovaných mezd za trénování mládeže (zjednodušeně řečeno). Jak to již bylo shora předesláno, v tomto ohledu neměl odvolací soud žádný důvod zasahovat do skutkových zjištění okresního soudu, a proto nebylo možno se s odvoláním státního zástupce ztotožnit. Zvažováno mohlo být případně to, zda je možno z hlediska právního posouzení jednání obžalovaných v bodě 3/ přičítat k tíži právě tu skutečnost, že finanční prostředky v částce 1 440 000,- poskytli v rozporu s účelem dotací jinému subjektu. Okresní soud vycházel z toho, že finanční částka byla vrácena a škoda fakticky nevznikla, přičemž státní zástupce s tímto závěrem evidentně souhlasí. Je však třeba dodat, že by bylo možno případně uvažovat o pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, avšak pouze v případě, že by bylo možno mít prokázáno, že se uvedeného jednání dopustili právě v úmyslu způsobit takovou výši škody. S ohledem na to, co bylo k bodu 3/ shora uvedeno si lze stěží představit, že by bylo možno takový stav v rovině úmyslného zavinění vůbec jednoznačně prokázat, když nedbalostní zavinění je možno vztahovat až k následku, který skutečně nastal (principy hodnocení pokusu trestného činu jsou již jen z podstaty jeho zákonné úpravy odlišné).

Je-li v odvolání obžalovaných poukazováno na to, že jsou odsuzováni nad rámec požadavků vznesených (v trestním oznámení, či v jiných vyjádřeních) poskytovatelem dotace, pak nezbyvá než uvést, že orgány činné v trestním řízení musí postupovat při objasňování trestné činnosti bez ohledu na stanovisko stran z moci úřední, přičemž pokud při objasňování otázky, zda bylo podáno trestní oznámení důvodně, byly osvětleny i některé další okolnosti chování obžalovaných při nakládání s účelově poskytnutými dotačními prostředky, pak je nutno to logicky klást obžalovaným k tíži. Primárně je tedy nerozhodné, že takové pochybení nebylo původně ze strany zástupců uvedeného subjektu namítáno. Současně je nutno uvést, že si lze stěží představit situaci, kdy by vynakládání dotačních prostředků na ten který účel nevycházelo předem z vymezení takového účelu, ale bylo až následně dohadováno poskytovatelem dotací a jejich příjemcem. To však souvisí s tím, že obžalovaní se evidentně těžko smířovali s tím, že jim jsou poskytovány nikoli zanedbatelné prostředky na úzce vymezený účel, přičemž je rovněž zřejmé, že ve vztahu k částce 1 440 000,- Kč v kontextu s odůvodněním okresního soudu museli jednat v přímém úmyslu, stejně tak v případě fiktivních mezd „trenérům“ mládeže, a pokud byla uplatňována částka, která měla být vynaložena na vedení účetnictví, pak s tím museli být obžalovaní nejméně srozuměni. Pokud totiž zjednodušeně řečeno zkoušeli, co poskytovatel ještě bude akceptovat a co nikoli a k tomu snad měli být v intencích svých námitek oprávněni, pak v tomto ohledu – při takto jasných kategoriích – by stěží bylo možné akceptovat stav, že by se v otázce toho, zda byly náklady využity na stanovený účel, vycházelo případně z benevolence poskytovatele dotací a že by obžalovaní na takovou benevolenci mohli automaticky spoléhat. Takové uvažování je v rozporu s úpravou zakotvenou v zákoně č. 250/2000 Sb., na jehož ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) soud rovněž zcela právem poukazuje. Pokud jde o fiktivní mzdové náklady, pak není rozhodující, že zástupci města měli odsouhlasit formu jejich poskytování na základě dodatků ke smlouvám, ale to, zda uvedené aktivity, které měly být nikoli zanedbatelným způsobem honorovány, skutečně probíhaly apod. Takovou kontrolu zástupci města objektivně neprováděli.

Oběma obžalovanými bylo rovněž namítáno, že v jejich případě by s ohledem na použití trestního práva jako prostředku ultima ratio, resp. při aplikaci zásady subsidiarity trestní represe, nemělo dojít k nástupu trestní odpovědnosti za takto prokázané jednání, neboť s ohledem na to, že jednali v zájmu zachování chodu příslušného sportovního oddílu, nemůže

být jejich jednání i s ohledem na to, jak bylo postupováno v minulosti ze strany poskytovatele, považováno za více společensky škodlivé. Byť je možno s odvolateli souhlasit v tom, že nebylo prokázáno, že by jednali v zjištěném úmyslu, resp. v úmyslu jakkoli se na uvedeném jednání obohatit, naplnili i podle názoru odvolacího soudu znaky kvalifikované skutkové podstaty přečinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, 4 tr. zákoníku způsobem, který svou závažností nikterak nevybočuje z hlediska závažnosti jednání z toho, co zákon v tomto směru obvykle (typově) předpokládá. V tomto případě je chráněn (kromě jiného) zájem na nakládání s dotačními prostředky v souladu s jejich určením, ten byl nepochybně porušen, a to měrou, kterou již nelze v žádném případě nikterak bagatelizovat. Obžalovaní jako dospělé svéprávné osoby jednající jménem příjemce dotací uzavřeli příslušné smlouvy, zavázali se je plnit, avšak právě ve vztahu k tomu, co je vymezeno v jednotlivých bodech výroku rozsudku, své povinnosti porušili, v důsledku čehož byly finanční prostředky obžalovaným P. [redacted] v rozsahu přesahujícím 200 000,- Kč a obžalovaným V. [redacted] v částce přesahující 173 000,- Kč použity v rozporu s účelem, pro něž byly poskytnuty. Okresní soud se také s touto otázkou objektivním způsobem vypořádal, a to i poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 4 Tdo 823/2010 a 3 Tdo 82/2012, přičemž odvolací soud mu ani v tomto ohledu nemohl nic vytknout.

S ohledem na námitky odvolatelů, které se vztahovaly proti výroku o vině, musel být přezkoumáván jako zákonný důsledek také výrok o trestu, který byl obžalovaným ukládán v rámci trestní sazby v § 212 odst. 4 tr. zákoníku v rozpětí od jednoho roku do pěti let, Pokud byl obžalovanému P. [redacted] uložen trest odnětí svobody na dolní hranici zákonné trestní sazby v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na nejkratší možnou zkušební dobu v trvání jednoho roku, pak je zřejmé, že se jedná o trest mírný, výchovný, který současně odráží nejen dosavadní bezúhonnost obžalovaného, ale také délku řízení, kterou mu nelze klást k tíži. Jestliže okresní soud u obžalovaného V. [redacted] zvolil trest přece jen o něco přísnější, ale vyměřený fakticky toliko v jedné třetině zákonné trestní sazby v trvání dvou let se zkušební dobou ve stejné výměře, pak v případě tohoto obžalovaného bylo možno hovořit o tom, že v minulosti projevil sklony k páchání jiného druhu trestné činnosti (byť k odsouzení nelze přihlížet jako k přitěžující okolnosti). Okresní soud pak uvedl důvody, proč hodnotí úlohu tohoto obžalovaného a jeho podíl na uvedené trestné činnosti jako závažnější. Nicméně je zřejmé, že především délka zkušební doby evidentně akcentuje i délku již proběhlého řízení, kterou obžalovaný nikterak nezavinil a byť se jedná o postih přece jen citelnější, nemohl být považován uložený trest za nepřiměřeně přísný a pouze do takového by mohl odvolací soud ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu zasahovat.

Oběma obžalovaným pak byla zcela vhodně podle § 82 odst. 2 tr. řádu uložena i přiměřená povinnost směřující k náhradě škody, kterou trestným činem způsobili.

Jestliže státní zástupce prvnímu soudu vytýká, že obžalovaným neuložil rovněž peněžitý trest, pak okresní soud jednak zcela případně argumentuje tím, že nebylo prokázáno, že by obžalovaní sami měli z uvedené trestné činnosti jakýkoli majetkový prospěch a jednak tím, že škoda, kterou způsobili, by měla být uhrazena nejen v souvislosti se stanovenou přiměřenou povinností, ale rovněž v souvislosti s vykonatelností výroku v adhezním řízení. Není tedy důvod jakkoli – navíc s takovým časovým odstupem – posilovat dopad trestu na život obžalovaných a ani důvod k odčerpávání výnosů trestné činnosti prostřednictvím takového trestu. Právě s ohledem na dobu, která od spáchání činu uplynula, pak nebyl dán ani důvod pro ukládání trestu zákazu činnosti. Také s touto stránkou věci se okresní soud v podstatě zcela adekvátně vypořádal a ani v tomto ohledu mu nelze v jeho postupu nic

vytýkat, a proto se ani v tomto ohledu nemohlo odvolání podané státním zástupcem v neprospěch obžalovaných setkat s úspěchem.

Pokud byl v důsledku odvolání obžalovaných a státního zástupce přezkoumáván rovněž výrok o náhradě škody, pak již shora (v části, která se dotýkala odvolání poškozeného) bylo konstatováno, že okresní soud rozhodl o náhradě škody podle § 228 odst. 1 tr. řádu ve shodě se svými skutkovými závěry a s výši skutečně způsobené škody, kterou vyjádřil ve výroku o vině (řečeno již bylo rovněž opakovaně, že k tíži obžalovaných z hlediska celkové kalkulace způsobené škody nebyla započítána postupně navrácena půjčka ve výši 1 440 000,- Kč). Takové rozhodnutí je tedy nutno považovat za věcně správné i zákonné, poškozený uplatnil svůj nárok na náhradu škody řádně a včas, přičemž se zbytkem svého nároku byl v souladu se stavem věci odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 2 tr. řádu. Ani v tomto ohledu se pak okresní soud nedopustil žádného pochybení v neprospěch obžalovaných.

Ze všech uvedených důvodů musela být odvolání podaná státním zástupcem a obžalovanými zamítnuta podle § 256 tr. řádu, přičemž ve vztahu k odvolání poškozeného bylo podstupováno podle § 253 odst. 1 tr. řádu, jak to již bylo shora uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.
Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat **d o v o l á n í** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nevyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

V Praze dne 5. října 2016

JUDr. Eva Milcová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Drahomíra Špičková